

Når man skal belyse, hvorledes overgangen fra et sæt udskrivningsregler til et andet vil virke, plejer man at beregne de forskydninger i skattebeløbene, der vil blive tale om for en række indtægter af forskellig størrelse. Det vil imidlertid i praksis være uoverkommeligt og ganske uoverskueligt, hvis sådanne forskydninger i skattebeløbene på hvert indtægstrin skal beregnes under en række forskellige forudsætninger med hensyn til, hvorledes skatteyderens indtægtsforløb i de forudgående år har formet sig. I nogle tilfælde har man søgt at belyse virkningerne ved at benytte de såkaldte ligevægtsskatter. Det er de skattebeløb, man når frem til, dersom indkomster og udskrivningsregler har været uforandrede igennem en årrække. De skatteforskydninger, der beregnes på denne måde, er dog ikke typiske, fordi langt de fleste skatteydere har indtægter, der stiger fra år til år. Derfor er der i det følgende brugt en lidt anden metode, idet man ved hjælp af en række beregninger har søgt at finde frem til, hvad det gennemsnitlige fradrag for statsindkomstskat og folkepensionsbidrag andrager på de forskellige indkomstrin. På grundlag heraf har man så beregnet, hvad skatten på de enkelte indkomstrin vil andrage dels efter de gældende regler, dels efter hvert af de to udkast til udskrivningsregler. De forskydninger i skattebeløbene, der herefter beregnes, viser alene virkningerne for de skatteydere, hvis fradrag for statsindkomstskat og folkepensionsbidrag svarer til gennemsnittet på det pågældende indkomstrin.

Den omtalte begrænsning af skattefradraget må også få visse virkninger for den kommunale indkomstbeskatning. Af praktiske grunde må kommuneskatten beregnes af samme indkomstbeløb som indkomsts-katten til staten, det vil sige af indkomsten efter fradrag for kommuneskat (og kirkelige afgifter). Det betyder, at beskatningsgrundlaget udvides med de hidtil fratrukne statskattebeløb, og da statsskatten er progressiv, vil de indkomstbeløb, hvoraf der skal beregnes skat, forøges mere, jo større indtægt der er tale om. For statsskattens vedkommende medfører denne forøgelse og omfordeling af beskatningsgrundlaget en nedsættelse af skatteskalaernes procenter. I kommunerne uden for hovedstadsområdet

beregnes kommuneskatten efter de gældende regler på den måde, at indtægten nedsættes med fuldt skattefradrag og med et såkaldt personfradrag, hvorefter skatten beregnes af restbeløbet med en for alle kommunens skatteydere fælles procent (beskatningsprocenten). Hvis man bevarer personfradraget og den fælles beskatningsprocent, men afskaffer fradraget for den progressive statsindkomstskat, vil kommunerne som følge af stigningen i beskatningsgrundlaget kunne opnå uforandret samlet skatteudskrivning ved at benytte beskatningsprocenter, der er noget lavere end de nuværende. Samtidig vil afskaffelsen af fradraget for den progressive statsskat bevirke, at beskatningsgrundlaget for de lavere indtægter forøges relativt mindre end for de noget større indkomster. Derfor vil der ske en omfordeling af den kommunale skatteudskrivning, således at kommuneskatten af de mindre indtægter nedsættes, medens skatten af de større indtægter forhøjes.

Når virkningen af en indkomstbeskatning uden statsskattefradrag skal belyses, må disse ændringer i kommuneskattens fordeling på de forskellige indkomstrin tages i betragtning. I de eksempler, der er anført i det følgende, er det forudsat, at de pågældende skatteydere bor i en kommune, hvor beskatningsprocenten (inkl. kirkelige afgifter) er 15, og hvor personfradragene er 6.000 kr. for forsørgere og 3.000 kr. for ikkeforsørgere. Det er endvidere forudsat, at kommunens indkomstfordeling svarer til indkomstfordelingen i samtlige kommuner. Hvis statsskattefradraget bortfalder med virkning for skatteåret 1967-68, kunne en sådan kommune udskrive samme samlede indkomsts-kat med uforandrede personfradrag ved at benytte en beskatningsprocent på 11,7 i stedet for de nævnte 15. I de eksempler, der er anført i det følgende, er det herefter forudsat, at den kommuneskat, der skal udskrives, dersom statsskattefradraget bortfalder, beregnes med 11,7 pct. af indkomsten efter fradrag for kommuneskat og efter kommunale personfradrag på 6.000 og 3.000 kr. De nævnte forudsætninger bygger som nævnt på en gennemsnitsbetragtning. I kommuner, hvor forholdsvis mange skatteydere har større indtægter, vil beskatningsprocenten kunne nedsættes rela-